

Arrest

nr. 273 491 van 31 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 11 november 2020. Op 12 november 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 5 oktober 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 18 januari 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoense origine te zijn. U werd geboren op (...) 1999 in het dorp Daghaj, in het district Swabi van de provincie Khyber-Pakhtunkhwa in Pakistan, maar verhuisde in uw eerste levensjaren naar het dorp Bachaj in hetzelfde district, waar u woonde tot uw vertrek in november 2019. U volgde geen officieel onderwijs, maar bezocht dertien of veertien jaar lang een madrassa. U werkte vier of vijf jaar als landbouwer, waarna u twee of drie jaar riksjauffeur was, en daarna was u de laatste maand tot anderhalve maand voor uw vertrek taxichauffeur. Dat laatste deed u met een kleine Toyota die u huurde van uw mededorpeling M.K..

U reed met uw taxi van uw dorp naar Mardan met een mededorpeling genaamd S.. Ter hoogte van de tombe van kolonel Sher Khan reed u iemand aan die overstak, namelijk H.-u.-R., die vergezeld werd door zijn vader M.A.. U hield een riksja aan en vluchtte weg uit angst voor de menigte die zich verzamelde en u begon te slaan en bij uw aankomst thuis belde u naar uw vader en de eigenaar van de auto, die vervolgens naar het hospitaal gingen, waar bleek dat het slachtoffer ter plekke was overleden op de plaats van het ongeval. De politie werd er bij gehaald en de vader van het slachtoffer diende een aanklacht tegen u in.

Uw vader bezocht de begrafenis van het slachtoffer samen met enkele ouderlingen diezelfde avond, met wiens hulp hij ook de volgende dag een jirga belegde met de familie van het slachtoffer om het probleem op te lossen. De familie van het slachtoffer accepteerde echter geen andere oplossing dan wraak op u. Een tweede jirga vond plaats, ook zonder resultaat. Aangezien de familie van het slachtoffer invloedrijk was, vooral zijn maternale oom A.K. die voor de ISI en de politie werkte, kwam de politie twee tot drie keer per dag langs bij u thuis om u te zoeken. Daarbij zetten ze erg agressieve middelen in, inclusief het overhoop halen van uw huis. U had zich echter in veiligheid gebracht in het huis van uw paternale oom. Daar verbleef u één nacht, waarna u een maand werd opgevangen door J.A., een vriend van uw vader in Ghajai.

Uw vader ging naar de rechtbank om hulp te vragen tegen de politie, maar in eerste instantie waren er geen advocaten die hem wilden helpen hierbij. Een advocaat die wel wilde helpen, werd bedreigd door de maternale oom van het slachtoffer en trok zich nog dezelfde dag terug. Nadat u twee dagvaardingen van de rechtbank had genegeerd, gaf de rechter de politie het bevel u met geweld te arresteren. Ondertussen probeerde uw familie meerdere keren tot een vreedzame oplossing te komen met de familie van het slachtoffer, maar zij weigerden telkens weer.

De burens van J.A. waarschuwden hem dat hij in de problemen kon komen door u onderdak te verlenen, waarop u dezelfde dag zijn huis verliet en uw maternale oom contacteerde, die u aanraade Pakistan te verlaten.

De autoriteiten waren ook naar u op zoek omdat u een meeting van Manzour Pashtu bezocht in Swabi in de zomer van 2018.

U verliet het land uit angst voor erewraak door de familie van het slachtoffer van het verkeersongeval en voor de politie die u zocht om politieke redenen.

U vluchtte via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Bosnië, Servië en Duitsland naar België, waar u op 12 november 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. U verbleef twee maanden in Turkije, 3 maanden in Bosnië en 4 maanden in Servië.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u foto's van de begrafenis van het slachtoffer, twee oproepen voor de rechtbank, een arrestatiebevel, de aanklacht tegen u, een First Information Report (FIR), een verslag van de georganiseerde jirga, een kopie van uw identiteitskaart en kopieën van de identiteitskaarten van uw ouders neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en nationaliteit. U kan namelijk geen originele identiteitsdocumenten voorleggen, maar legt enkel een kopie voor van uw identiteitskaart. U verklaart eerst dat uw kaart kapot ging door waterschade bij de oversteek van een rivier in Iran (CGVS p. 3). Dit is echter erg onwaarschijnlijk, aangezien het om een plastic identiteitskaart gaat, die goed tegen water bestand is. Bij verder doorvragen geeft u dan aan dat

rovers uw bezittingen meenamen na het oversteken van de rivier (CGVS p. 3), wat een tegenstrijdige, stereotiepe en blote bewering is. U weet deze verklaring dus niet aannemelijk te maken. Daar kopies steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, mag de authenticiteit van de kopie van uw identiteitskaart betwijfeld worden, te meer daar het om een erg slechte kopie gaat, waar bovendien een deel van de achterkant van uw identiteitskaart op ontbreekt.

U legt geen enkel ander stuk neer dat uw identiteit kan staven als zijnde een attest van familiesamenstelling, een rijbewijs, geboorteakte of ander stuk. Ook van de identiteitskaarten van uw ouders legt u slechts kopieën voor. Ook de authenticiteit van deze documenten kan dus ernstig in twijfel worden getrokken.

Daar u uw identiteit niet ontegensprekelijk kunt aantonen, kunt u ook niet aantonen dat de overige door u neergelegde documenten over u zouden handelen. Dit gebrek aan originele identiteitsdocumenten en uw weinig aannemelijke verklaring over hun verlies ondermijnen reeds uw algemene geloofwaardigheid. Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u in essentie dat u niet naar Pakistan kan terugkeren uit angst voor erewraak door de familie van het slachtoffer van het verkeersongeval en voor de politie die u zoekt omdat u in de zomer van 2018 aanwezig was op een meeting van Manzour Pashtou. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

Ten eerste zijn uw verklaringen tegenstrijdig met de rechtbankdocumenten die u neerlegt. U verklaart dat u H.-u.-R. aanreed en dat deze daarbij onmiddellijk overleed (CGVS p. 14) en dat zijn vader hierbij aanwezig was. De vader diende vervolgens een aanklacht tegen u in (CGVS p. 12). Ook de foto's die u neerlegt van de begrafenis van het slachtoffer tonen een jonge man. De documenten en in het bijzonder het FIR dat u neerlegt geven echter aan dat het H.-u.-R. was die de aanklacht neerlegde in verband met de dood van zijn vader, M.A.. Deze flagrante tegenstrijdigheid over de kern van de oorzaak van uw voorgehouden problemen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen ten zeerste. Bovendien roepen ze ernstige twijfels op over de authenticiteit van de rechtbankdocumenten zelf. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door valse rechtbankdocumenten neer te leggen, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om mogelijk valse documenten voor te leggen ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig. Dit geldt voor het FIR in de eerste plaats, maar ook voor de oproepen voor de rechtbank, het arrestatiebevel en de aanklacht tegen u en het verslag van de georganiseerde jirga, die namelijk allemaal verwijzen naar dit FIR. Dat verslag van de georganiseerde jirga werd bovendien opgesteld door uzelf, wat het dus een zeer gesolliciteerd karakter geeft. Ondanks dat u meermaals aangaf dat u de originelen van deze documenten zou bezorgen aan het CGVS (CGVS p. 5; 19-20), waar u ook nogmaals aan herinnerd werd op het einde van uw persoonlijk onderhoud (CGVS p. 22), liet u dit ook na.

Ten tweede geeft u tegenstrijdige verklaringen over uw vlucht na de aanrijding. U verklaart eerst dat er mensen samen kwamen en tegen u zeiden dat u naar de politie moest gaan of dat ze u zouden vermoorden (CGVS p. 12). Ook bij verdere vragen geeft u eerst aan vertrokken te zijn uit nervositeit omdat mensen dingen tegen u zeiden (CGVS p. 14). Vervolgens herhaalt u nogmaals dat u vertrok uit stress en nervositeit omdat mensen begonnen te discussiëren of ze u naar de politie moesten brengen of vermoorden (CGVS p. 15). Pas daarna haalt u plots aan dat de mensenmenigte u sloeg en dat u daarom vluchtte (CGVS p. 15). Het is zeer opmerkelijk dat u dit niet eerder vermeldde, ondanks meerdere vragen. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, herhaalt u simpelweg dat u ineengeslagen werd (CGVS p. 16), wat het vermoeden doet rijzen dat u uw verhaal ad hoc opbouwde. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder. Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat u erin zou slagen een riksjaxi aan te houden als een menigte mensen u aan het slagen was, zoals u voorhoudt (CGVS p. 15).

Ten derde lijkt u het profiel van de familie die u zou vervolgen gaandeweg op te bouwen doorheen uw persoonlijk onderhoud. Tijdens uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 27 november 2020 haalde u niets aan over de banden van de familie (CGVS Vragenlijst). Tijdens uw relaas haalt u dan aan dat de maternale oom van het slachtoffer connecties heeft met de politie en dat hij erewraaknemer is (CGVS p. 12-13). Bij verdere vragen geeft u aan dat hij voor de politie en de Pakistaanse geheime dienst ISI werkte als huurmoordenaar (CGVS p. 17). Op deze manier verzwaart u het profiel elke keer als dit ter sprake komt, wat er op lijkt te wijzen dat u ook deze verklaring ad hoc opbouwt. Hoe dan ook, dit blijven blote beweringen die u niet staaft met enige stukken.

Ten slotte weet u uw verklaring over uw vrees voor vervolging wegens politieke motieven niet aannemelijk te maken. U geeft namelijk aan één keer aanwezig te zijn geweest op een meeting van Manzour Pashtu, maar u geeft ook aan niet politiek actief te zijn geweest en zelfs nooit gestermd te hebben (CGVS p. 11). Bovendien geeft u aan dat de meeting waarop u aanwezig was plaatsvond in de zomer van 2018 (CGVS p. 21), en dat de politie hier niets over vermeldde tot net voor uw vertrek in november 2019 (CGVS p. 21). Vervolgens geeft u na verdere vragen aan dat twee van uw vrienden die

ook aanwezig waren op deze bijeenkomst, S. en O., door de politie werden ontvoerd vijf of zes maanden na de bijeenkomst (CGVS p. 21), wat dus minstens tien maanden voor uw vertrek is. Het is dus onwaarschijnlijk dat de politie u op dezelfde manier in verband zou brengen met deze bijeenkomst als S. en O.. In dat geval zouden ze u namelijk ook op dat moment hebben opgepakt. Bijgevolg weet u het niet aannemelijk te maken dat de voorgehouden vervolging door de politie in verband zou staan met deze eenmalige aanwezigheid op een politieke bijeenkomst. Volledigheidshalve kan hier ook worden opgemerkt dat u hierover niets verklaarde in de vragenlijst van het CGVS waarbij u nochtans gevraagd werd om de redenen die hebben geleid tot uw vertrek toe te lichten (zie vragenlijst CGVS 27/11/2020), hetgeen de geloofwaardigheid niet ten goede komt.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in Duitsland, waarlangs u naar België reisde (CGVS p. 12). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming zocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. U kan namelijk niet aantonen dat de foto's van de begrafenis die u neerlegt het slachtoffer betreffen. Daaraan dient nog te worden toegevoegd dat aan dergelijke privéfoto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Bovendien heeft het CGVS geen enkel zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze werden genomen. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Pakistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Pakistaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021 beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale

districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reële intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Khyber-Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noorden Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en zij vormen sindsdien administratief een deel van de provincie.

Militaire operaties van het leger, zoals "Zarb e-Azb" en "Radd-ul-Fasaad", hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken had, is de groepering zich aan het hergroeperen in bepaalde regio's.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35,5 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan 80% in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020, 127 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 155 incidenten, waarvan het gros aanvallen van gewapende groeperingen waren. PICSS registreerde in deze periode 109 aanvallen door militanten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 127 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 77 en PICSS van 121 veiligheidsincidenten (waarvan 72 aanvallen door militanten). Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Noord-Waziristan, Zuid-Waziristan, en in mindere mate in Bajaur en Khyber. In Bajaur nam het aantal incidenten in 2021 en gedurende de eerste 7 maanden van 2021 toe. Ook in Khyber nam het aantal incidenten toe in de verslagperiode. Het geweld in Khyber en Bajaur is voornamelijk doelgericht, waarbij stamoudsten, politieke leiders en gezondheidswerkers de voornaamste doelwitten zijn. Wat betreft Noorden Zuid-Waziristan zet de trend die reeds verschillende jaren bestaat zich verder in de verslagperiode. In 2020 nam zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers in Noord- en Zuid-Waziristan toe, een trend die zich verderzet in 2021. De doelgerichte moorden worden vooral op stamoudsten gepleegd. Daarnaast was er een sterke toename in aanvallen op veiligheidspersoneel.

Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel (bijvoorbeeld gezondheidswerkers), militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen, en hoewel er in de eerste helft van 2021 weliswaar sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers, blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de gehele provincie beperkt bleef.

Het merendeel van het conflict-gerelateerd geweld dat in 2020 in de voormalige FATA-districten voorkomt, vindt voornamelijk plaats in Noord- en Zuid-Waziristan, en in mindere mate in Bajaur en Khyber alwaar de TTP probeert haar machtspositie terug te versterken door het uitvoeren van doelgerichte aanvallen op de aanwezige veiligheidsdiensten en stamoudsten. In de overige 3 tribale districten werden er in 2020 slechts 9 van de 169 incidenten gerapporteerd. Ook in de eerste helft van 2021 zette deze trend zich voort en vonden er in de 3 overige districten 19 van de 251 gerapporteerde conflict gerelateerde incidenten plaats.

Ook het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro-overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale "peace committees" en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, gevisieerd worden.

Er wordt geen melding gemaakt van een nieuwe interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Khyber-Pakhtunkwa hoewel bijna 17.000 families binnen de provincie ontheemd blijven.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Khyber-Pakhtunkwa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Khyber-Pakhtunkwa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

2.2. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij als volgt:

“Verzoeker benadrukt dat er een schending is van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/3 §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: [...]

Artikel 48/4 [...]

1. Identiteitsbewijzen van verzoeker en zijn ouders

Het CGVS stelt dat er ernstige twijfels zouden bestaan over de door verzoeker opgegeven identiteit en nationaliteit.

Verzoeker wenst hierop te antwoorden dat hij al eerder kopieën ingediend heeft van zijn identiteitsdocument en die van zijn ouders. Hij bezorgt bij dit verzoekschrift nog extra stukken, waaraan hij spoedig een officiële vertaling zal toevoegen.

2. Concrete toevoeging en uitleg over de geleverde extra rechtbankdocumenten

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij om ernstige redenen zijn land van herkomst, Pakistan, verlaten heeft.

Het CGVS stelt in de bestreden beslissing : “Volledigheidshalve merkt het CVGS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in Duitsland, waarlangs u naar België reisde. Nochtans kan van iemand die beweerd nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daardoor de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming zocht doet verder afbreuk aan de beweerdte reden van vertrek en u ingeroepen vrees voor vervolging.”

Verzoeker wenst hierop te antwoorden dat hij een verzoek tot internationale bescherming in België indiende om de volgende redenen:

asielzoekers worden optimaal en grondig geholpen en ondersteund, omdat België betere sociale bescherming en mogelijkheden heeft op vlak van werkgelegenheid, huisvesting, gezondheidszorg.

Eveneens wenst hij te melden over zijn vrees tot vervolging.

Verzoeker had een advocaat gevonden, maar wegens dreigementen van de tegenpartij heeft hij afstand genomen van de zaak. Het is erg belangrijk tijdens een geding in Pakistan om bijgestaan te worden door een advocaat, omdat hij geen vertrouwen heeft in het politieel en justitie-apparaat van Pakistan.

Vervolgens wenst verzoeker te verwijzen naar de verklaring van de advocaat die afstand wenst te doen van de zaak. Hierdoor verscheen hij dan ook niet bij het gerecht.

Uit informatie waar verzoeker over beschikt omtrent eerwraak in Pakistan:

'Pakistan has one of the highest incidences of honour killings in the world. This is a major human rights issue that has received little attention outside of human rights groups and women activist networks.'

<https://www.cmi.no/publications/1737-license-to-kill-honour-killings-in-pakistan>

3. Misverstanden over het verkeersongeval in Pakistan en de FIR die werd opgesteld door de politie

Het CGVS stelt: " ten eerste zijn uw verklaringen tegenstrijdig met de rechtbank documenten die u neerlegt. U verklaart dat u H.-u.-R. aanreed en dat deze daarbij onmiddellijk overleed en dat zijn vader hierbij aanwezig was. De vader diende vervolgens een aanklacht tegen u in. Ook de foto's die u neerlegt van de begrafenis van de slachtoffer tonen een jonge man. De documenten en in het bijzonder het Fir dat u neerlegde geven echter aan dat het H.-u.-R. die de aanklacht neerlegde in verband met de dood van zijn vader, M.A.. Er wordt in de beslissing van CG VS gesproken over het feit dat in de FIR het gaat over M.A. die is overleden en eigenlijk de zoon H.-u.-R. de aanklager was. Het is namelijk zo dat de politie in de FIR een fout hebben gemaakt en het degelijk gaat over H.-u.-R. die slachtoffer is en de aanklager de vader M.A. was. Het bewijs kunt u zien op de foto's van de begrafenis waar er duidelijk een jonge man te zien is en niet een oude man."

Verzoeker wenst hierop te antwoorden dat er duidelijk een fout werd gemaakt door de politie bij het opstellen van de FIR.

4. Eerwraak in Pakistan:

In Pakistan sterven er maar liefst 3 vrouwen per dag aan eerwraak. Eerwraak wordt gezien als het redden van de eer van een familie. Om deze reden wordt het slachtoffer vermoord.

Hieromtrent kunnen talloze voorbeelden gegeven worden.

Onder andere werden in 2020 twee jonge vrouwen, in de provincie Khyber Pakhtunkhwa, vermoord, één door haar vader en ander door haar broer omdat er toen een video viraal ging dat de beide meisjes een man een kus gaven en dit absoluut een schande voor de familie was, waardoor de mannen van de familie toen besloten om hun dochter en zus te vermoorden. Dit kwam toen erg choquerend over en mensenrechtenorganisatie Human Rights Watch heeft toen het fenomeen van eerwraak vaak aan de kaak gesteld.

Volgens een onderzoek worden wereldwijd jaarlijks 5.000 vrouwen en meisjes vanwege eerwraak vermoord. Een vijfde van de gevallen speelt zich af in Pakistan. Vrouwenrechtenorganisaties denken dat het VN-rapport echter een fractie van het werkelijke aantal gevallen in beeld brengt en dat het in werkelijkheid zou gaan om minstens 20.000 slachtoffers per jaar. Het probleem is dat de moorden zelden worden gemeld door de familie en ook de politie vaak genoeg neemt met de verklaring dat het een ongeluk was of zelfmoord en dus weinig rapporten worden gemaakt dat het over eerwraak gaat.

Een ander bekend voorbeeld is Qandeel Baloch ook wel bekend als Kim Kardashian van Pakistan. Zij heeft gestreden om verandering te willen aanbrengen aan de Pakistaanse gemeenschapscultuur maar ze heeft het met haar leven gekost. Zij werd gewurgd door haar broer Waseem in haar slaapkamer in het huis van de familie in de stad Multan. Haar broer bekende zijn zus te hebben vermoord om de eer van de familie te redden. Waseem werd veroordeeld voor levenslange opsluiting maar 6 jaar later werd hij vrijgelaten.

Bron: License to kill: Honour killings in Pakistan (cmi.no)

Eerwraak om 'vulgair' filmpje: Pakistan schrikt van moord op kussende meisjes | Buitenland | hln.be

Waarom is de 'Kim Kardashian van Pakistan' vermoord? | Buitenland | hln.be"

2.3. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een bundel stukken die zij in haar inventaris omschrijft als: "originele documenten (oa originele identiteitskaarten van verzoekers ouders)" (stuk 2).

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij samen met een aanvullende nota een kopie neer van haar consulaire identiteitskaart, waarvan zij de originele versie ter terechtzitting laat zien.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. De verzoekende partij voert aan dat zij werd bedreigd met eerwraak door de familie van het slachtoffer van een verkeersongeval dat zij veroorzaakte alsook dat zij door de Pakistaanse politie wordt gezocht omwille van haar deelname aan een meeting van Manzour Pashtu in de zomer van 2018. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

5.2. In de bestreden beslissing onderzoekt de verwerende partij de verklaringen van de verzoekende partij omtrent de beweerde problemen die zij in Pakistan ondervonden heeft naar aanleiding van een verkeersongeval dat zij als taxichauffeur veroorzaakte alsook wegens haar deelname aan een meeting van Manzour Pashtu. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de vluchtmotieven van de verzoekende partij. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dat:

(i) de verzoekende partij haar identiteit en nationaliteit niet ontegensprekelijk aantoonst. Zij legt immers enkel (slecht leesbare) kopieën voor van haar identiteitskaart en legt uiteenlopende verklaringen af voor het ontbreken van originele identiteitsdocumenten. Ook de voorgelegde identiteitskaarten van haar ouders zijn slechts kopieën. Aldus staat het niet vast dat de overige door de verzoekende partij voorgelegde documenten daadwerkelijk over haar handelen en wordt afbreuk gedaan aan haar algehele geloofwaardigheid.

(ii) de verzoekende partij verklaart dat zij H.-u.-R. aanreed, dat deze onmiddellijk overleed en dat diens vader M.A. tegen haar klacht indiende, terwijl uit de door de verzoekende partij voorgelegde documenten betreffende de aanrijding blijkt dat H.-u.-R. klacht indiende omdat zijn vader M.A. overleed. De voorgelegde foto's van een begrafenis tonen bovendien een jongere man. Deze vaststellingen doen afbreuk aan de authenticiteit van de voorgelegde documenten (First Information Report (hierna: FIR), oproepen voor de rechtbank, arrestatiebevel, aanklacht en verslag van de jirga). Dit klemt des te meer daar het verslag van de jirga door de verzoekende partij zelf werd opgesteld en als zodanig een gesolliciteerd karakter heeft. De verzoekende partij liet bovendien na de originelen van deze documenten te bezorgen, ondanks dat zij verklaard had dit te zullen doen.

(iii) de verzoekende partij aanvankelijk verklaarde dat zij na de aanrijding wegvluchtte omdat omstaanders dingen tegen haar zeiden en begonnen te discussiëren of zij haar naar de politie zouden brengen of haar zouden vermoorden, terwijl zij later stelt dat de omstaanders haar sloegen. Het is overigens niet aannemelijk dat de verzoekende partij erin zou slagen om een riksjaxi aan te houden terwijl zij door een menigte werd geslagen.

(iv) de verzoekende partij doorheen haar relaas het profiel van de familie van het slachtoffer van de aanrijding gaandeweg aandikt: *“Tijdens uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 27 november 2020 haalde u niets aan over de banden van de familie (CGVS Vragenlijst). Tijdens uw relaas haalt u dan aan dat de maternale oom van het slachtoffer connecties heeft met de politie en dat hij erewraaknemer is (CGVS p. 12-13). Bij verdere vragen geeft u aan dat hij voor de politie en de Pakistaanse geheime dienst ISI werkte als huurmoordenaar (CGVS p. 17). Op deze manier verzwaart u het profiel elke keer als dit ter sprake komt, wat er op lijkt te wijzen dat u ook deze verklaring ad hoc opbouwt. Hoe dan ook, dit blijven blote beweringen die u niet staaft met enige stukken.”*

(v) de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat zij zou worden gezocht door de Pakistaanse politie omwille van haar deelname aan een meeting van Manzour Pashtu in de zomer van 2018. Zij nam immers maar eenmalig deel, zij was verder niet politiek actief en heeft nooit gestemd.

Verder vertelde de politie haar niets over een vervolging omwille van haar deelname aan de meeting. Dat twee van haar vrienden zouden zijn ontvoerd na de deelname, doet hieraan geen afbreuk, daar zij toen niet werd opgepakt hoewel zij nog gedurende tien maanden nadien in Pakistan verbleef. Bovendien vermeldde de verzoekende partij dit vluchtmotief niet tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken.

(vi) de verzoekende partij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland.

(vii) de overige voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen ombuigen: *“U kan namelijk niet aantonen dat de foto's van de begrafenis die u neerlegt het slachtoffer betreffen. Daaraan dient nog te worden toegevoegd dat aan dergelijke privéfoto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Bovendien heeft het CGVS geen enkel zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze werden genomen. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Pakistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Pakistaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde.”*

Luidens artikel 8 van het PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden de bij het verzoekschrift gevoegde stukken, in de inventaris omschreven als *“originele documenten (oa originele identiteitskaarten van verzoekers ouders)”* (stuk 2), door de Raad niet in overweging genomen.

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een kopie van de identiteitskaart voor die zij aanvraag bij de Pakistaanse ambassade in België (zie aanvullende nota). Ter terechtzitting toont zij tevens de originele versie van deze identiteitskaart. Deze identiteitskaart stemt met betrekking tot de relevante gegevens (naam, vadersnaam, identiteitsnummer en geboortedatum) overeen met de kopie van de identiteitskaart die de verzoekende partij reeds op het CGVS had neergelegd (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Gelet op het voorgaande, acht de Raad de identiteit van de verzoekende partij in deze stand van zaken voldoende aangetoond. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de overige pertinente motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de concrete vluchtaanleiding van de verzoekende partij.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande de overige hiervoor vermelde motieven. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde overige motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij in België een verzoek om internationale bescherming indiende omdat verzoekers om internationale bescherming hier optimaal en grondig worden geholpen en ondersteund omdat hier een betere sociale bescherming is en betere mogelijkheden op het vlak van werkgelegenheid, huisvesting en gezondheidszorg, dient erop gewezen dat kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat de verzoekende partij naliet dit te doen in Duitsland en eerst helemaal naar België reisde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde. De verzoekende partij toont geenszins *in concreto* aan

dat een verzoek om internationale bescherming van haar in Duitsland niet grondig zou worden onderzocht, dat zij er niet zou worden geholpen en/of dat zij er geen sociale bescherming, werkgelegenheid, huisvesting of gezondheidszorg zou hebben.

Waar de verzoekende partij er verder op wijst dat zij een advocaat onder de arm had genomen maar dat deze afstand nam van de zaak na bedreigingen door de tegenpartij, komt zij niet verder dan het herhalen van haar eerdere verklaringen, hetgeen op zich echter geen ander licht werpt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing. Voorts kan geenszins worden aangenomen dat de Pakistaanse politie een fout zou hebben gemaakt bij het opstellen van het FIR, zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift beweert. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat de verzoekende partij terdege op de hoogte is van de inhoud van de documenten die zij zelf ter staving van haar verzoek om internationale bescherming voorlegt. Desalniettemin maakte de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud geen enkele melding van de beweerde fout van de politie bij het opstellen van het FIR. Het *post factum*, na confrontatie met de bestreden beslissing, opwerpen van dergelijke blote bewering kan dan ook bezwaarlijk worden beschouwd als een dienstig verweer.

Waar de verzoekende partij voorts nog wijst op gevallen van eremoord in Pakistan, dient erop gewezen dat het de verzoekende partij toekomt om aan de hand van concrete, persoonlijke elementen de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken en dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie hiertoe niet volstaat.

Gezien het voorgaande, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden aldus door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

5.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

5.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

5.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

6.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de

Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

6.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

6.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021 beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.*

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reële intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Khyber-Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noorden Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en zij vormen sindsdien administratief een deel van de provincie.

Militaire operaties van het leger, zoals "Zarb e-Azb" en "Radd-ul-Fasaad", hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken had, is de groepering zich aan het hergroeperen in bepaalde regio's.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35,5 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan 80% in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020, 127 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 155 incidenten, waarvan het gros aanvallen van gewapende groeperingen waren. PICSS registreerde in deze periode 109 aanvallen door militanten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 127 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 77 en PICSS van 121 veiligheidsincidenten (waarvan 72 aanvallen door militanten). Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Noord-Waziristan, Zuid-Waziristan, en in mindere mate in Bajaur en Khyber. In Bajaur nam het aantal incidenten in 2021 en gedurende de eerste 7 maanden van 2021 toe. Ook in Khyber nam het aantal incidenten toe in de verslagperiode. Het geweld in Khyber en Bajaur is voornamelijk doelgericht, waarbij stamoudsten, politieke leiders en gezondheidswerkers de voornaamste doelwitten zijn. Wat betreft Noorden Zuid-Waziristan zet de trend die reeds verschillende jaren bestaat zich verder in de verslagperiode. In 2020 nam zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers in Noord- en Zuid-Waziristan toe, een trend die zich verderzet in 2021. De doelgerichte moorden worden vooral op stamoudsten gepleegd. Daarnaast was er een sterke toename in aanvallen op veiligheidspersoneel.

Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel (bijvoorbeeld gezondheidswerkers), militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen, en hoewel er in de eerste helft van 2021 weliswaar sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers, blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de gehele provincie beperkt bleef.

Het merendeel van het conflict-gerelateerd geweld dat in 2020 in de voormalige FATA-districten voorkomt, vindt voornamelijk plaats in Noord- en Zuid-Waziristan, en in mindere mate in Bajaur en Khyber alwaar de TTP probeert haar machtspositie terug te versterken door het uitvoeren van doelgerichte aanvallen op de aanwezige veiligheidsdiensten en stamoudsten. In de overige 3 tribale districten werden er in 2020 slechts 9 van de 169 incidenten gerapporteerd. Ook in de eerste helft van 2021 zette deze trend zich voort en vonden er in de 3 overige districten 19 van de 251 gerapporteerde conflict gerelateerde incidenten plaats.

Ook het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro-overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale "peace committees" en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, gevisieerd worden.

Er wordt geen melding gemaakt van een nieuwe interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Khyber-Pakhtunkwa hoewel bijna 17.000 families binnen de provincie ontheemd blijven.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Khyber-Pakhtunkwa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Khyber-Pakhtunkwa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de Khyber-Pakhtunwa geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij brengt geen concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie in een ander daglicht stelt. Ze brengt geen documenten bij waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie weblinks opgenomen in de bestreden beslissing) onjuist of achterhaald zou zijn. Zij voert voor het overige evenmin enig concreet en inhoudelijk verweer inzake de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde veiligheidsanalyse. Bovendien laat de verzoekende partij na het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khyber-Pakhtunkwa. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in verzoekende partij haar hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de Pakistaanse provincie Khyber-Pakhtunkwa een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS